

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. J. Zemkovej, PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: **N. Z. A.**, *právne zastúpený J. V. advokátom, M. V.*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky č.p.: SLV-60/PK-2009 zo dňa 15. júla 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/171/09-36 zo dňa 19. januára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/171/09-36 zo dňa 19. januára 2011 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

I.

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) č.p.: SLV-60/PK-2009 zo dňa 15.07.2009, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a bol potvrdený prvostupňový personálny rozkaz ministra vnútra č. 81 zo dňa 18.03.2009.

Na základe uvedeného personálneho rozkazu ministra vnútra bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej len „PZ“) podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“). **Dôvodom prepustenia bola tá skutočnosť**, že žalobca dňa 24.01.2009 počas vykonávania hliadkovej služby po tom, čo bol práp. J. S. opakovane vyzvaný na vystúpenie zo služobného cestného vozidla na vykonávanie služobnej činnosti na kontrolnom bode, toho po vystúpení z vozidla fyzicky napadol úderom pästou, čím mu spôsobil tržnú ranu na ústach vo veľkosti 0,3 cm. Uvedeným konaním mal porušiť služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, pretože konal úmyselne proti majetku, životu a zdraviu a osobnej slobode iného.

Krajský súd v Bratislave sa stotožnil s tvrdením žalovaného o oddelenosti a nezávislosti personálneho konania od trestného konania vedeného pre skutok majúci ten istý základ, ktoré podporil vo viacerých svojich rozhodnutiach aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (napr. 1 Sžo/33/2008). Zákonné predpoklady prepustenia zo služobného pomeru dané v čase rozhodovania o prepustení nie sú závislé od výsledku trestného konania, pričom porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Krajský súd ďalej uviedol, že služobné orgány vykonali v správnom konaní dokazovanie zákonom prípustným spôsobom a vyvodili z neho právny záver, že sa žalobca dopustil svojím konaním porušenia služobnej prísahy a služobných povinností, tak ako je uvedené v personálnom rozkaze o prepustení zo služobného pomeru i v napadnutom rozhodnutí. Krajský súd považoval záver žalovaného o spáchaní vytýkaného skutku uvedeného v rozhodnutí o prepustení za dôvodný, keďže z podkladov rozhodnutia bolo jednoznačne preukázané, že žalobca sa pri incidente neovládol a fyzicky napadol svojho kolegu, pričom mu spôsobil zranenie. Na zreteľ vzal prvostupňový súd aj skutočnosť, že disciplinárne postihnutý (hoci podstatne miernejšie) bol aj druhý účastník incidentu – poškodený práp. S.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca, ktorý žiadal aby odvolací súd v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie v zmysle § 221 ods. 2 O.s.p. V dôvodoch odvolania uviedol, že jeho konanie voči práp. S. bolo následkom toho, že menovaný sa mal viackrát pred žalobcom vyjadriť hanlivým a vulgárnym spôsobom na občanov maďarskej národnosti, čo žalobca považoval za osobnú urážku, a preto s menovaným pred incidentom dlhšiu dobu nekomunikoval. Práp. S. začal žalobcu počas služby škrtiť, napadol ho, žalobca sa len bránil. Žalobcove konanie nebolo úmyselné a aj žalobca utrpel zranenia, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie. Rozhodnutie žalovaného

považuje sa predčasné a za veľmi prísne, s tým, že neboli odstránené rozpory v diametrálne odlišných tvrdeniach žalobcu a práv. S.

Žalobca uviedol, že trvá na tom, že napadnuté rozhodnutie bolo predčasné a nezákonné, nakoľko v tom čase nebolo ukončené jeho trestné stíhanie, nebola dokázaná jeho vina a v konečnom dôsledku bol síce právoplatne uznaný vinným z prečinu urážky medzi vojakmi podľa § 397 ods. 1, 2 písm. b/ Trestného zákona a za to odsúdený na peňažný trest vo výške 300,- €, ktoré aj zaplatil s tým, že sa na neho hľadá akoby nebol súdne trestaný. Z hľadiska vyhodnotenia skutkového stavu nepovažuje vyhodnotenie porušenia jeho povinností za správne a zákonné ako to urobil prvostupňový súd a poukázal na to, že sankcia, ktorá mu bola uložená je neprimerane prísna a nezodpovedá závažnosti porušenia žalobcových povinností.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdiť. Uviedol, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 127/07-21 zo dňa 06.06.2007). Poukázanie žalobcu na trestné konanie vedené proti nemu je nedôvodné. V personálnych veciach je zákonom daná možnosť konať samostatne, bez povinnosti vyčkať na výsledok trestného konania alebo konania o priestupku. Príslušný nadriadený je viazaný len rozhodnutím príslušných orgánov o tom, či bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt a kto ho spáchal. Ani prípadný oslobodzujúci rozsudok však neznamená, že policajť sa nedopustil porušenia služobnej prísahy. Účelom konania o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru nie sú otázky jeho viny alebo neviny, ale len otázky, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru.

Zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania alebo konania o priestupku, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku. Rozhodnutím ministra vnútra o prepustení zo služobného pomeru sa nerozhoduje o vine príslušníka PZ z hľadiska jeho prípadnej trestnoprávnej zodpovednosti podľa Trestného zákona, alebo o jeho prípadnej priestupkovej zodpovednosti podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ale týmto rozhodnutím sa rozhoduje o zotrvaní, resp. nezotrvaní v služobnom pomere, pretože svojim protiprávnym konaním sa spreneveril služobnej prísaha alebo služobným povinnostiam.

O tom, či žalobca je vinný alebo nevinný zo spáchania trestného činu, je možné rozhodnúť iba v trestnom konaní vedenom v súlade s ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku. Konanie žalobcu v samostatnom personálnom konaní nebolo

posudzované ako konanie majúce znaky trestného činu, ale ako konanie v rozpore so služobnou prisahou policajta a ako také bolo aj v personálnom konaní podľa názoru žalovaného dostatočne preukázané. Trestné stíhanie alebo konanie o priestupku, prípadné uznanie viny, resp. nevinu žalobcu nezaväzuje žalovaného pre vlastné konanie a rozhodnutie, pretože toto sa zakladá na osobitných postupoch. Z uvedeného dôvodu nie je možné konštatovať, že išlo o predčasne vydané rozhodnutie.

Žalobca nebol zo služobného pomeru príslušníka PZ prepustený z dôvodu, že spáchal skutok, ktorý je uvedený v Trestnom zákone, ale z dôvodu, že svojím protiprávnym konaním porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, a to že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

K poukazovaniu žalobcu na to, že neboli brané do úvahy výsledky jeho doterajšej služobnej činnosti v PZ, žalovaný konštatuje, že aktívne plnenie uložených úloh policajtom je základnou služobnou povinnosťou každého policajta, a to počas celej doby príslušnosti k PZ, čo vyplýva priamo z ustanovenia § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. Zhodnotenie doterajších výsledkov služby policajta patrí do pôsobnosti služobných orgánov v rámci ich práva na voľnú úvahu. Aktívne a svedomité plnenie uložených úloh nie je ospravedlnením pre protiprávne konanie spáchané policajtom. Ustanovenie § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. neobsahuje poľahčujúce hľadiská pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej prisahy, preto žalovaný za danej situácie nepovažoval za rozhodujúcu skutočnosť, že žalobca si doposiaľ riadne plnil svoje povinnosti a nebol disciplinárne stíhaný.

Na činnosť PZ sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej. Hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti a s tým spojené vyššie nároky na činnosť všetkých príslušníkov PZ.

Žalovaný má za to, že v súlade s platnou právnou úpravou bolo vykonané dôsledné prešetrenie danej veci. Dôkazy, ktoré boli zhromaždené a vyhodnotené v súlade so zákonom minister vnútra považoval pre vydanie žalobou napadnutého rozhodnutia za postačujúce a spáchanie protiprávneho konania žalobcovi týmito dôkazmi riadne preukázal.

Na záver žalovaný uviedol, že zložením sľubu podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. sa občan stáva príslušníkom PZ – kategórie osôb, ktorých konanie, ak je v rozpore s právnymi predpismi, bude pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Takýto výnimočne zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Od iných osôb nemožno očakávať plnenie sľubu – vyššiu vernosť a ani zhovievavosť k policajtovi, ktorý sa dopustil protiprávneho konania. Naopak prirodzeným je očakávanie, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, tak ako sa k tomu zaviazali.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu pripojeného administratívneho a súdneho spisu senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zistil, že dňa 26.02.2009 bol žalobca oboznámený s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., ako aj s dôkazným spisovým materiálom. Podľa § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. s poukázaním na § 238 ods. 3 uvedeného zákona bol žalobca poučený o práve nazrieť do predloženého spisového materiálu a urobiť si z neho poznámky a výpisky, vyjadriť sa k návrhu na prepustenie, k predloženému spisovému materiálu, ako aj navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy, čo žalobca svojím podpisom potvrdil. Vo vyjadrení zo dňa 02.03.2009 žalobca poukázal na jeho úradný záznam zo dňa 27.01.2009, z ktorého vyplýva, že dňa 24.01.2009 v čase od 19:30 hod. do 07:30 hod. dňa 25.01.2009 vykonávali hliadkovú službu v zložení: veliteľ hliadky – práp. J. S. a členovia hliadky ppráp. N. Z. a ppráp. J. V.. S práp. J. S. mal žalobca osobný spor, kvôli ktorému spolu dlhšiu dobu nekomunikovali. V čase asi o 20:50 hod. dňa 24.01.2009 prišli na kontrolný bod na základe inštruktáže pred Poštu I, Z. kde ako vodič a aj veliteľ hliadky prápr. S. zastavil na parkovisku, kde žalobca a ppráp. J. V. vystúpili a práp. J. S. ostal vo vozidle, kde telefonoval zo súkromného mobilného telefónu. O cca 22:55 hod. prišli na ďalší kontrolný bod na ulici T vo Z. V tom čase mal žalobca súrny telefonát, ktorý potreboval dokončiť a nepovažoval za nevyhnutné vystúpiť z vozidla, nakoľko na prvom kontrolnom bode veliteľ hliadky vôbec nevystúpil z vozidla a tiež riešil osobný problém cez súkromný mobilný telefón. Práp. S. prudkým pohybom otvoril dvere na vozidle, správal sa arogantne, žalobca na to skončil telefonický hovor, vystúpil zo služobného vozidla a položil svoju pravú ruku na jeho rameno a požiadal ho, aby sa správal slušne, na to ho veliteľ hliadky chytil pod krk a začal ho škrtiť. Žalobca sa reakciou na to zahnal oboma rukami, aby sa z jeho zovretia vyslobodil, a tak veliteľa hliadky zasiahol do oblasti tváre. Následne na to, nasadli do služobného motorového vozidla, po príchode na Obvodné oddelenie PZ Zvolen veliteľ hliadky pokračoval v arogantnom správaní. Žalobca sa na nasledujúci deň podrobil lekárskemu vyšetreniu z dôvodu zhoršenia jeho zdravotného stavu po incidente z predchádzajúceho dňa. Žalobca sa svojím konaním len bránil útokom práp. S. a nie je si vedomý takého konania, ktoré by zakladalo dôvody na jeho prepustenie zo služobného pomeru.

Zo zápisnice o výsluchu práp. S. vyplýva, že na druhom kontrolnom bode vystúpil a nariadil členom hliadky vystúpiť zo služobného vozidla. Nakoľko žalobca v tom čase ostal

sedieť v aute a telefonoval, veliteľ hliadky otvoril dvere zvonku a vyzval ho, aby vystúpil z vozidla. Žalobca vystúpil a pri tom ho udrel päťou do tvárovej časti hlavy a práp. S. sa chytil rukami jeho odevu a padal po údere na zem. Po príchode na Obvodné oddelenie PZ Zvolen upovedomil o incidente npráp. S. K. Uviedol, že žalobcu nenapadol, a preto žalobca nemal dôvod brániť sa voči jeho konaniu.

Upovedomením o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru č. ORP-385/OBV-ZV-2009 zo dňa 04.02.2009 bol ppráp. N. Z. oboznámený o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 s odôvodnením, že dňa 24.01.2009 po svojom vystúpení zo služobného motorového vozidla fyzicky napadol veliteľa hliadky práp. J. S., a to tak, že ho žalobca jeden krát uzavretou dlaňou ruky udrel do tvárovej časti hlavy v oblasti úst.

Týmto konaním bol žalobca dôvodne podozrivý, že porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. Na základe uvedených skutočností bol žalobca personálnym rozkazom č. 81 zo dňa 18.03.2009 prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca rozklad, z dôvodu, že z jeho strany nedošlo k hrubému porušeniu služobnej prísahy spočívajúce v tom, že nebol čestný a disciplinovaný, nedošlo ani k hrubému porušeniu služobnej povinnosti, ktoré malo spočívať v tom, že nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej svedomito neplnil úlohy uložené mu zákonom a nedošlo ani k hrubému porušeniu základných povinností policajta tým, že sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ, ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu. Uviedol, že práp. S. ho začal škrtiť a on sa len bránil takémuto konaniu. Nepopieral, že by mohol práp. S. zasiahnuť rukou do oblasti tváre, ale nebolo to úmyselne a bezdôvodne, ale len v rámci žalobcovej obrany pred jeho útokom.

Na základe zistených skutočností odvolací orgán považoval podaný rozklad za nedôvodný a preskúmané rozhodnutie potvrdil.

Predmetom odvolacieho konania v tejto veci je rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/171/09-36 zo dňa 19.01.2011, ktorým zamietol žalobu žalobcu z dôvodu, že dospel k záveru, že personálny rozkaz i napadnuté druhostupňové rozhodnutie vychádzajú z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý bol po právnej stránke správne posúdený, pričom najvyšší súd v rámci odvolacieho konania skúmal aj konanie, ktoré mu predchádzalo najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. policajt je povinný:

- a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,*
- e) pri výkone štátnej služby dodržiavať pravidlá služobnej zdvorilosti a správať sa slušne k štátnym zamestnancom a v služobnom styku aj k ostatným občanom,*
- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohli narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,*
- h) dodržiavať služobnú disciplínu*

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech účastníka konania (§ 233 ods. 2 uvedeného zákona).

Podľa § 241 ods. 1 veta prvá zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ je potrebné, aby bolo žalobcovi dostatočne preukázané, že svojím protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Senát najvyššieho súdu sa v tomto prípade stotožnil s názorom vysloveným v rozsudku Krajského súdu v Bratislave v tom, že trestné konanie je nezávislé a oddelené od personálneho konania vedené pre skutok majúci ten istý základ.

Pokiaľ ide o rozsah preskúmvavej pôsobnosti správneho uváženia, súdy sú limitované ustanovením § 245 ods. 2 O.s.p. a pri preskúmvaní zákonnosti takéhoto rozhodnutia zisťujú,

či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonov. V praxi to znamená, že najskôr, ako pri každom inom rozhodnutí venujú pozornosť tomu, či správny orgán vychádza z náležite zisteného skutkového stavu veci a či správne aplikoval právny predpis na predmetný skutok. Prieskum je zameraný aj na zisťovanie, či žalobou napadnuté rozhodnutie je zrozumiteľné a náležite zdôvodnené, a to osobitne v nadväznosti na aplikovaný inštitút správneho uváženia.

Podľa ustáleného právneho názoru najvyššieho súdu, posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti *je predmetom správneho uváženia* žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože tým by vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov, konkrétne právnej veci sa musí obmedziť len na hodnotenie, či vykonané dôkazy, z ktorých správne orgány vychádzali, nie sú pochybné, a to najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správne orgány dospeli.

Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. Hodnotenie dôkazov predstavuje zložitý myšlienkový postup, v rámci ktorého správny orgán na základe svojich logických systematických a historických úsudkov, ako aj účelu zákona, určité tvrdenia prijíma iné odmieta.

Odvolačný súd zároveň konštatuje, že nie je povinnosťou prieskumného súdu nahradiť použité správne uváženie svojím vlastným. Súčasťou preskúmania súdu je i ***posúdenie, či správne uváženie je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.***

Odvolačný súd dospel k záveru, že úsudok správnych orgánov bol logicky možným záverom vychádzajúcim z dôkazov, ktoré boli vykonané.

K námietke predčasnosti vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného senát najvyššieho súdu uvádza, že porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom nemožno podmieňovať spáchaním trestného činu, naviac ak trestné konanie nie je doposiaľ právoplatne ukončené. Ani trestné konanie vedené voči žalobcovi nie je dôkazom, že sa žalobca nedopustil protiprávneho konania uvedeného v preskúvanom rozhodnutí žalovaného. Personálne konanie je nezávislé od výsledkov trestného konania a rozhodnutím ministra vnútra o prepustení zo služobného pomeru sa nerozhoduje o vine príslušníka policajného zboru z hľadiska jeho trestnej zodpovednosti podľa trestného zákona,

ale o jeho zotrvaní, resp. nezotrvaní v služobnom pomere, lebo svojim protiprávnym konaním sa spreneveril služobnej prísaha a služobným povinnostiam a preto ani prípadné jeho oslobodenie spod obžaloby z trestného činu neznamená, že zákon neporušil.

Rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky formálne aj obsahové náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 241 zákona č. 73/1998 Z.z., najmä, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami sa správny orgán riadil pri hodnotení dôkazov a použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Obidva správne orgány v danej veci postupovali v intenciách vyššie citovaných právnych noriem, vo veci zistili skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodili aj správny právny záver.

Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v konaní žalovaného správneho orgánu ani v konaní, ktoré mu predchádzalo nezistil takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom, preto krajský súd nepochybil, ak žalobu zamietol.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/171/09-36 zo dňa 19.01.2011 potvrdil.

Samotné konanie, ktoré založilo dôvod na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru považuje senát odvolacieho súdu za nevhodné v správaní sa príslušníkov Policajného zboru. Na druhej strane je potrebné, v záujme zachovania právnej istoty a spravodlivosti, aby bolo tomu primeraným spôsobom posudzované konanie aj druhého účastníka konfliktu, ktoré nebolo predmetom tohto konania.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 246c ods.1 veta prvá O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania, keďže v konaní nebol úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 03. mája 2011

JUDr. Ivan R u m a n a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková